

selv skal tage Sagen op, maa Venstre ogsaa have Lejlighed til at overveje den." Dermed begrundede han Forslaget om en Kommissions Nedsættelse. Det erkendes altsaa her, at man saa, at Situationen var forandret. Det, som oprindeligt var blevet kaldt en Venstretanke, var nu en Højrelov, som man maatte tage op til fornyet Overvejelse i en parlamentarisk Kommission. Dernæst udtalte det ærede Medlem for Kallundborg (Krabbe) nogle Ord, som jeg før hentydede til: „Efterhaanden som Aarene ere gaaet, er det imidlertid mere og mere gaaet op for Landbefolkningen, at Gennemførelsen af saadanne Forslag — det er det Reedtz-Thottske — „som der forelaa, vilde berede den en Skuffelse.“ Og han fortsætter da: „Der var i hele Partiet“ — det er hele Venstrepartiet — „og hos mange meget stærkt Øje for de store Mangler ved disse Skattelove.“ Vi faa altsaa at vide den 26de Marts 1900, at mange i Partiet have Øje for de store Mangler ved disse Skattelove, om hvilke Partiets Fører i 1897 udtalte, at det var en Ære for Ministeriet at forelægge dem og for Folketinget at gennemføre dem. Jeg siger derfor, at der her er foregaaet taktiske Svingninger, hvad jeg ikke beklager, da jeg synes, det er baade dygtigt og berettiget. Det er jo klart, at eftersom et Parti vokser i Styrke, maa det ogsaa stille større Krav. Det falder ogsaa sammen med mit Syn paa den foreliggende Situation. Paa et andet Punkt er det ogsaa gaaet saaledes, at efterhaanden som man blev stærkere, stillede man større Krav. I 1897 var man fornøjet med de Reedtz-Thottske Forslag, fordi man følte sig svag over for Ministeriet, men i Marts 1900 var man ikke fornøjet med dem. Ministeriet Reedtz-Thott var nemlig i 1897 et ret farligt Ministerium, hvad der ogsaa blev erkendt af et ledende Højreorgan, „Jyllandsposten“, der skrev, at Ministeriets Taktik havde en Braad rettet mod Venstrepartiets Sammenhold. Ministeriets Forslag var uden Tvivl en taktisk Bevægelse, hvad der maatte besvares med en anden taktisk Bevægelse, fra Venstres Side, og det viste sig da, at Venstres Taktik sejrede over Reedtz-Thotts, og det var glædeligt. Man følte sig i Foraaret 1897 ret svag over for det daværende Ministerium. Senere følte man Styrken vokse og stillede større Krav, men har dog ikke villet optage den stigende Skala. Men da Skattekommissionen gennemførte sit Arbejde, blev den optagen — det var jo at stille større Krav — og det var paa Foranled-

ning efter en Aar for Aar gentagen Opposition og Kritik fra mit Partis Side, idet vi netop krævede en stigende Skala.

Den ærede fungerende Indenrigsminister nævnedes ogsaa med en vis Foragt det Ord: Opposition. Det skulde han ikke gøre. Han har jo selv staaet i Oppositionen indtil for 3-4 Maaneder siden, og denne Opposition skylder han den Stilling, han nu indtager. Opposition er en udmærket Ting. Jeg tror, jeg tør smigre mig og mit Parti med, at naar vi gjorde Opposition paa det Punkt, jeg nævnte, forlangte en Bestemmelse om den stigende Skala, var det ikke uden Virkning, den Gang vi krævede en stigende Skala. Men da dette Tings Flertal ikke vilde være med til at vedtage den, udtalte netop den nuværende fungerende Indenrigsminister, det ærede Medlem for Køge, der var Ordfører i denne Sag, gentagne Gange mod os, at det kun var Agitation. Dette med den stigende Skala var kun Lyst til Opposition, Lyst til at lægge Sten paa Banen, det var at skabe Hindringer. Disse Ord ere nu gjorte til intet gennem Erfaringen. Jeg skal ikke komme ind derpaa, men henviser til Landstingets Betænkning i Fjor, hvor der meget stærkt fremdroges Udtalelser fra den nuværende fungerende Indenrigsminister. Jeg skal blot nævne en enkelt Udtalelse som denne, at han over for det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) udtalte: „Det ærede Medlem har naaet sin Hensigt ved at stille sine Ændringsforslag luftede og gør sig sikkert og begrundet Haab om i Morgen i Socialdemokraten at blive fremstillet for hele den troende Menighed som den, der har læst os Teksten og maalt os Skæppen fuld. Lovforslaget befinder sig paa et Standpunkt, hvor det ikke er i Stand til at taale Indblanding af ny og flere Uenigheds-punkter“. Lignende Ord brugte Ministeren 3 Aar i Træk og søgte paa denne og anden Maade at feje denne Opposition til Side. Men denne Opposition sejrede. Da Venstre var blevet stærk nok, og da den parlamentariske Kommission havde fuldendt sit Arbejde, havde man optaget den stigende Skala, og denne var saa ikke længer Sten paa Banen, ikke længer nogen Hindring for Skattereformens Gennemførelse. Venstre var bleven saa meget stærkere, Situationen havde forandret sig, og man stillede større Krav. Men nu er Situationen atter forandret, Venstre er blevet endnu stærkere, thi nu er Venstre Regeringsparti. Nu have vi ikke længer